

De zee neemt me op

ik slik, stoot tegen een laatste
rest verzet, en blaas me uit

de waterspiegel breekt
ik heb geen zicht meer
op mezelf en de wolken boven mij
ik zink

de oren lopen vol
tot bolle lenzen, het gonst
in de klankkast van het hoofd
mijn adem, in en uit
in en uit, een donker
resoneren, geluid dat niet
naar buiten kan, gevangen
achter trommelvlies

ben ik het? nee
het is de zee die in me
ademt, me vult met
haar grondeloos sonore bas
de watergong

en dieper zink ik
in het zwart van de vergetelheid
waar ik me niet meer weet
waar nooit een droom nog
bovendrijft

Piet Janssen

